

Mennesker; det er vi nødte til at give dem, hvis vi i det hele taget skal holde Utilfredsheden borte.

Men den højtærede Finansminister vil spørge: Men Pengene, hvor skal de komme fra? Dertil vil jeg sige, at jeg slet ikke synes, vi er saa fattige her i Danmark, at vi behøver at være saa ængstelige for det. Medens der under Krigen har været bragt store Ofre, medens Arbejderklassen og Smaakaarsfolk under Krigen har maattet kæmpe med Arbejdsløshed og ty til det ofentlige om Hjælp, medens de, der før Krigen satte en Stolthed i selv at bygge deres Hjem og holde det oppe, under Krigen har maattet gaa til Arbejdsløshedskasser og Hjælpekasser for at klare sig, saa er Landets Nationalvelstand — hvad for Resten den højtærede Finansminister selv har oplyst os om — forøget, der er kommet Formuer her til Landet, og selv om „Finanstidende“ nu synes, den Opfattelse er gal, vil jeg dog sige til den højtærede Finansminister: Er der Grund til at skaane disse kolossale Formuer? (*Finansministeren* [Brandes]: Det bliver de heller ikke!). Nej, men jeg siger: Vilde der være noget forkert i, om disse Formuer i nogen Grad blev bragt tilbage til Niveauet fra 1914? Der er det mærkelige ved disse Formuer, som er kommet frem, at de næsten altid er tjente paa Varer, som alle andre havde haardt Brug for. Hvis det drejer sig om Klæder, saa er det dem, der har haft Tøjet mellem Fingrene, der er blevet velhavende. Er det Kul, der er Tale om, saa er det dem, der har manøvreret med Kullene fra Produktionsstedet, og til de kommer i Kulkælderer, der har tjent Formuer. I det hele taget er det paa de Varer, som vi andre har maattet betale i dyre Domme, at disse Mellemmand, Redere, Dampskibsaktionærer o. s. v., har tjent i lange Baner. Der ligger Guld i Mængder. Hvis de Formuer, der er samlede i Danmark fra 1914 til i Dag, laa i Finanshovedkassen, saa vilde Finansministeren vade i Penge til op over Ørene og næsten ikke vide, hvad han skulde gøre ved dem. Nu ligger Pengene ude hos Folk, der har tjent sig rige under Krigen, og jeg siger til den højtærede Finansminister: Skaan ikke disse Mennesker, for de har tjent deres Penge ved, at den fattige Befolkning har maattet betale mere for sine Varer, end den burde have betalt. Tag Pengene dér! Hvis vi gør det, kan vi godt faa Raad til at hæve Lønningerne en Smule for dem, der er lavest lønnede.

Jeg tør ikke røre ved Lønsatserne; det er et Maskineri saa sindrigt, at jeg ogsaa

tror, det vil blive vanskeligt at røre ved det i for høj Grad, thi rører man eet Sted, saa maa man røre ved det hele. Men jeg tror, at vi uden Fare kan røre ved Konjunkturtillæget, hæve det og gøre det ens for alle saaledes at vi derved hjælper de lavest lønnede. Hvad om vi satte 1200 Kr. i Konjunkturtillæg for alle? Det mener Lønningskommissionen, at en Mand, der har 8 400 Kr. i Løn, skal have; jeg synes ogsaa, at en Mand med 2 000 Kr.'s Løn skulde have det. Hvis vi fik lige stort Konjunkturtillæg for alle, vilde der allerede være naaet noget. Og hvis vi saa i Fællesskab hjælper hinanden, med at gøre Statsfunktionærerne forstaaeligt, at der her er Tale om Tillæg til de Gode, de i Forvejen opnaar, saa tror jeg ogsaa, at vi kan naa vort endelige Maal: at faa dem til at blive glade og tilfredse og lykkelige ved det Arbejde, de har at udføre i Statens Tjeneste.

Medens jeg i al Almindelighed ikke ønsker at røre ved Satserne, er der dog et enkelt Punkt, hvor jeg ønsker, der skulde gøres noget — økonomisk betyder det ikke meget —, det er med Hensyn til Lønningerne paa Døvtummeanstalterne. Lønningsloven for Døvtummeanstalterne er fra 1906. I 1917 havde Finansudvalget en Konference med Undervisningsministeren om at faa denne Lov forandret, og Spørgsmaalet blev henvist til en Kommission, der er nedsat angaaende en Omordning af Døvtummevæsenet. Denne Kommission erklærede enstemmigt, at Døvtummelærernes Forhold skulde forbedres ved en ny Lønningslov, saaledes at de blev ligestillet med Lærerne ved Statens højere Almenskoler, men Finansministeren satte sig imod, at denne Lønningslov kom frem, fordi der sad en Lønningskommission. Ifølge Lønningsloven af 1906 havde Døvtummelærerne 200 Kr. mere i Begyndelsesløn end Lærerne ved Kommuneskolerne efter højeste Lønsats og 300 Kr. mere i Slutløn, men deres Arbejde er jo saa vanskeligt og opslidende og kræver saa megen Uddannelse, at det er klart, at de nødvendigvis maatte have noget mere i Løn; dette er Lønningskommissionen ogsaa ganske paa det rene med, idet den siger Side 319 i Betænkningen — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det —: „Det er Kommissionens Opfattelse, at en væsentlig Forbedring af Døvtummelærernes Lønforhold er paakrævet. Det maa opfattes som et vigtigt, men paa den anden Side brydsomt Arbejde, der udføres af Lærerne paa disse Abnorminstitutter, og det er ønskeligt, at de økonomiske Betingelser tilvejebringes for, at Anstalterne